

Stadsmusikanterna i Bremen

(Bröderna Grimm)

Det var en man som hade en åsna, men den började bli gammal och orkeslös, därför ville han avliva den. Men åsnan märkte vartåt det lutade, och rymde sin väg för att gå till Bremen. Där, tänkte den, skulle den kunna bli stadsmusikant.

När den hade gått en stund träffade den på en jakthund, som låg vid vägkanten och flåsade. "Varför flåsar du så?" frågade åsnan. "Åh", sa hunden, "eftersom jag är gammal och blir svagare för var dag som går och inte längre duger till att jaga med, så tänkte min husbonde döda mig. Därför rymde jag". "Vet du vad", sa åsnan, "jag ska gå till Bremen och bli stadsmusikant. Följ med och bli stadsmusikant du också."

Det var hunden med på, och de gick vidare. Det dröjde inte länge förrän de träffade på en katt, som satt vid vägkanten och såg dyster ut. "Nå, gamle skägputsare, vad är det som har gått snett för dig då?" frågade åsnan. "Vem kan vara glad, när det gäller ens liv?" svarade katten. "Eftersom jag blir äldre och äldre och mina tänder bara blir allt sämre, och jag hellre sitter vid spisen än jagar möss, så tänkte min matmor dränka mig." "Följ med oss till Bremen", sa åsnan, "där kan du bli stadsmusikant". Katten tyckte att det lät bra och följde med. Strax därpå kom de fram till en bondgård och där gol en tupp allt han orkade. "

Du skriker så det går genom märg och ben", sa åsnan, "vad är det med dig?" "Här har jag spått bra väder", svarade tuppen, "för imorgon är det helgdag. Men det kommer söndagsgäster och nu har husmor inget förbarmande med mig! Hon har sagt till kokerskan, att hon vill ha mig serverad i soppan imorgon. Ikväll tänker de slakta mig. Nu skriker jag för full hals så länge jag kan". "Åh du rödkam", sa åsnan, "följ med oss till Bremen och bli stadsmusikant."

Du har en bra röst, och när vi musicerar tillsammans kommer det att låta bra". 2 Tuppen tyckte att det var ett bra förslag och tillsammans gick de fyra sin väg. Men det var långt till Bremen och de skulle inte hinna fram på en dag. Mot kvällen kom de fram till en skog och där tänkte de övernatta. Åsnan och hunden lade sig under ett stort träd, katten satte sig på en gren och tuppen flög upp i toppen, där kände han sig säker. Men innan han somnade såg han sig omkring en gång till och såg långt borta ett upplyst fönster. Då ropade han till sina vänner att det måste finnas ett hus inte så långt från deras lägerplats, för han såg ett sken där borta.

Åsnan sa: "Låt oss då stiga upp och gå dit, för det här är en dålig lägerplats". Så gav de sig iväg mot det upplysta fönstret och kom slutligen fram till ett rövarnäste. Åsnan, som var störst, gick fram till fönstret och tittade in. "Vad ser du gråskimmel?" Frågade tuppen. "Vad jag ser? Ett dukat bord med härliga maträtter och drycker och rövare som sitter och låter sig väl smaka". "Det vore något för oss", sa tuppen. "Ja, ja, tänk om vi vore där!" sa då åsnan. Efter en stunds funderande och diskuterande kom djuren på hur de skulle kunna jaga ut rövarna:

Åsnan ställde sig med framhovarna upp mot fönsterblecket, hunden hoppade upp på åsnans rygg, katten klättrade upp på hunden och slutligen flög tuppen upp och satte sig på kattens huvud. När detta var gjort, började de allihop samtidigt med sin musik.

Åsnan skriade, hunden skällde, katten jamade och tuppen gol. Sedan störtade de in genom fönstret, in i rummet, så att glaset yrde. Rövarna for upp med ett fruktansvärt skrik och trodde att ett spöke hade kommit in. De flydde vettskrämda ut i skogen. Men nu satte sig de fyra kamraterna till bords och åt med förtjusning upp det som rövarna hade lämnat. Och de åt, som om de skulle få svälta under de närmaste fyra veckorna.

Men när de fyra musikanterna var mätta, släckte de ljuset och

sökte upp en sovplats, var och en efter sitt behov. Åsnan lade sig på gödselstacken, hunden bakom dörren, katten vid spisen, som fortfarande var varm, och tuppen satte sig på en bjälke. 3 Och eftersom de var trötta efter sin långa vandring, så somnade de genast. Strax efter midnatt, när rövorna på långt håll kunde se att det inte längre lyste i huset, utan allt tycktes vara lugnt, sa anföraren: "Vi skulle väl inte låta oss skrämmas så lätt!" Han befallde en av rövorna att gå bort och undersöka huset. Denne fann allt lugnt och stilla. Han gick in i köket för att tända ljuset och när han såg kattens ögon glimma i mörkret, så trodde han att det var glödande kol och höll fram en tändsticka så att den skulle ta eld. Men katten förstod inte skoj, den hoppade upp i rövarens ansikte, fräste och rev.

Då blev rövaren så rädd, att han kvickt tänkte springa ut genom bakdörren. Men där låg hunden och den hoppade upp och bet honom i benet. Och när han sprang förbi gödselstacken ute på gården, så slog åsnan kraftigt bakut. Tuppen, som hade vaknat ur sin sömn och blivit pigg, den gol: "Kuckeliku!" Då sprang rövaren så fort han kunde tillbaka till sin anförare och berättade för honom: "Åh, i huset finns en otäck häxa, hon andades på mig och rev mig med sina långa naglar i ansiktet, Vid dörren står en man med kniv, han stack mig i benet med den.

På gården ligger ett svart odjur som gick lös på mig med en träklubba och uppe på taket sitter domaren och han ropar: "För hit skurken till mig!" Då sprang jag därifrån så fort jag kunde." Hädanefter vågade sig inte rövorna fram till huset. Men de fyra stadsmusikanterna trivdes så bra att de stannade där.